

O P D E
T I T E L - P L A E T .

DE Goden, op een tijdt, (als noch de menschen
dwaelden,
En van, ik en weet niet waer, haer vremde Goden
haelden,
En soo veel stelden als men heden niet en eert,
Terwijl den Hemel selfs ons beter heeft geleert)
Die quamen in braed, vermits de vrome seden
Nu waren overbeert en mette voet getreden,
En dat de boosheyd gansich de werelt overviel,
Soo dat men van geen rechte noch goede reden hiel,
Om eenmaal een belluyt en vaste wet te vinden,
Waer mee het sondigh volck sou wesen in te binden,
De deughden aengemaent, en inder daer betracht,
't Welck is het eenigh, dat den Hemel noch versacht.
Na dat haer Jupiter had al te mael beschreven,
Haer in den Raedt geleyt, en yeder plaets gegeven,
Soo deed' hy op'ning, en sey: Hoort, Goden, hoort,
Het moet u zijn bekent waerom ick ben geschoort,
Op menschen, die ick 't beelde van mijnen even-beelde,
Daer in van eersten aen, ick, groote schepper, speelde;
Gegant heb, 't welck nu schijnt te wesen uygeroeyt;
In vongen dattet my op 't alder-hooghste moeyt,
Te meer, dewijle my mijn hope wert benomen
Van dat sy immermeer weer tot my sullen komen,
Sy zijn te biffter ver'. U lieden is 't bekent,
Hoe dat sy al gelijck van ons zijn afgewent.
Mijn Godtheyt is gequetst, mijn hooge macht geschonden.
De Staer-sucht, die wel eer de Reusen heeft verlonnen,
Is op den hooghsten trap, en soo sy 't dorst bestaen,
Sy soude wederom tot in den Hemel gaen,
My stooten uytet mijn. De werelt wert belesen
By 't alder snoodst' gelspys, en die het minste weten;
Geleertheyt is gehaet, de deughden zijn bespot,
En yeder een die bouwt in sijn gemoedt een Godt.
Wat sal de straffe zijn? of wel, ghy, lieve Goden,
Die, yder in her sijn, zijt in den Raedt ontboden,
Haelt mede voor den dagh waer in men u misloet,
Op dat de straf in 't een, het ander niet en voedt.
Terstont nam V r u s 't woort, en of sy schoon moft swijgen,
En op haer eygen beurt, tijt, om te speken, krijgen,
Terwijl sy echter was de schoonne van de schaer,
Soo was en bleef als doen het tweede leggen, 't haer.
'T is waer het Aerdtsehe volck dient in te zijn gebonden,
'T en neemt niet meer vermaeck, als in de vuyllste sonden,
Het goede wert veracht, het quade wert gedaen,
'T is tijt, 't is meer dan tijt dat wyder onder slaen.
Mijn loertheyt, mijn vermaeck, als menschen menschen telen,
Verandert in een vryl en ongeregelt spelen,
Geen liefd' en heeft haer bant, geen min haer sinnen meer,
Men loopt in 't hondert, en waer ick my wend of leert
Daer vind' ick my gewondt, mijn wetten afgeworen,
Mijn sackels uyt-gedompt, mijn pijlen al verloren.
Dit dient geboet te zijn. Mits opent M a n s den mont,
Hoe-wel M i n e r v a sprack en over-eynde stont,
En seyde: 'T is alsoo, de mensch springt buyten banden,
'K sie Rijcken Rijcken slaen, en Landen schenden Landen,
Wt lust en sonder schijn van reden. Dat men vecht
Is komtijts goet, meer 't magh noyt wesen sonder recht.
Hier dient oock in voorsten. Doe rees M i n e r v a wedet,
En M a n s dat siende, sweegh, en seegh eerbiedigh nedet.
Ick, sey sy, Goden, moet oock voor u doen mijn klacht,
Om dat mijn wijsheyd wert by dees te hoogh betracht,
By die te laegh verfoeyt. Geen menschen houden maten,
Gelijck haer ouders deen, die d'eerste vruchten aten,

Sy stijgen mettet breyn tot in den hooghsten top,
En breken met geweld haer onbesuyden kop.
Het Goddelick geheym dat willen sy doorgronden,
En letten weynigh op haer goddeloose sonden.
Oock zijnder menschen, die als beesten zijn te rocht,
Die wel na boven sien, maer blijven even slecht.
Wy dienen yet te doen, waer mede sy geducken
Dat wy noch Goden zijn, die haer wel konnen krencken,
Wat houft men stem op stem te hoopen allegaer?
Een yder van ons weet waer in hy lijdt gevaer.
Een yder spreek' een vloeck, en doe de sijne beven,
Soo mogen sy verstaen dat wy hier boven leven,
En haten haer beleyt, tot datter beter wert,
Indien noch haer gemoet niet gansich en is verbert.
De Goden stonden 't toe, en seyden al te samen,
Daer is geen beter Wet, geen korter wegh te ramen.
Het quaet, dat dees en die sal komen meer te slaen,
Sal wel, met een schrick, ten goede leeren gaen.
De groote J u p i t e r , sendt, sonder lang te wachten,
Sijn inelle boden uyt, die sijnen wil betrachten,
En doet P a n o r a daer voor al de Goden staen,
Die haren last ontfangt van datter dient gedaen.
Een yder spreek' een woort, daer op den hemel dondert,
En dat van item tot item tot datter menigh hondert
Beurt hadden, welckers vloeck P a n o r a samen gaert,
En daelt de wolcken door, en stort hem opter aerd'.
Daer geltet menschen, daer beginnen de Gebreken
Haer selven leedt te doen, en metten staert te steken,
Daer krijght een yder sond' haer straffe tot een loon,
Daer valt de staer-sucht en vervloecht haer eygen thron,
Vergaet van ongenacht, en van den haer verwonnen,
Beviot min uytgericht al hadt sy noyt begouwen,
Van niemant meer gevreesd, van yder ongaecht,
Haer bloet van spijt vertoert, haer hert van rouw versmacht,
d'Onkuyshet angeraent met hondert duyfent plagen,
Met Pocken, Leemten en wat menschen noyt en lagen.
Den oorlogh wert versien met ongehoort gewoet,
Met Buskuyt, met Cannon, dat yder leyt ter neer,
Geeft wonden in het hoofd, vermorfelt beenen, armen,
Gaer door de ribben en verslingert al de dermen,
Verplettert heel den mensch en stroyt hem over 't velt,
Waer van men oock alians soomenigh duyfent telt.
De Spits-geleerde mee, die krijgen vremde grillen,
En werpen Steden om, die niet en zijn te stillen,
Verdwalen in den geest, en onderscheyden niet
Wat eygen driften zijn, en wat haer Godt gebiedt.
De d'omheyd eet en drinkt, en voedt haer als de beesten;
En kent geen Godt, en voelt geen redeliche geesten,
Geen Ziel, die eeuwigh zy, maer volght haer eygen neus,
En seght, 'k weet dat ick weet, al ben ick Paeps noch Geus.
Dus wert het quaet gefraest, en oock naer 't Heydens leggen,
Soo komt ons eygen vuyl ons smerten op te leggen.
De wijse B e r e a w y e k , die niet voor-by en gaer,
Waer mee hy 't Vaderlandt doot sijne Schriften baet,
Heeft dit op desen Boeck in d'eerste Piaer gedreven,
En my met mijn Goddicht de reden laten geven,
Om dat het Christen-volck van 't Heydens leeren soo,
Te komen tot te boet, te komen totten rouw,
Van oorsaeck selfs te zijn van soo veel duyfent wonden,
Daer van ons lichaem smert, ons Ziele wert geschonden.
En dat de Meester-konst haest loopen sou te niet,
Indien een yder mensch sijn Sondigh leven liet.